

[Laurits Pedersen.]

ling til den højtærede handelsminister, og det er vedrørende tildelinger af biler til den del af befolkningen, der har brug for eller ønsker en bil. Vi rigsdagsmænd er jo ikke ukendt med at skulle slide trapper for at hjælpe dem til at få en, men der er en ting, som jeg tror man ikke kan fortsætte med længere; de, som får indkøbstilladelse til en ny bil, skal ikke fortsat have ret til at sælge den gamle. I mange tilfælde kan de sælge den gamle til en højere pris, end de skal give for den nye. Det kan vi ikke fortsætte med længere, det er gået altfor længe, og derfor må der nu findes en ordning, så at vedkommende må afgive sin gamle bil til den sum, som den motorsagkyndige har vurderet den til, f. eks. 1 000 eller 1 500 kr., og så må man finde en udvej til at afhænde denne ældre bil.

Det kan gøres på flere måder. Jeg kunne udmærket tænke mig, at nogle af dem, der har ansøgninger liggende i den store bunke, kunne få tilbud om at få en ældre bil; hvis de havde lyst til det, kunne de overtage den til den vurderingspris, som den motorsagkyndige havde fastsat. Så skulle de selvfølgelig forpligtige sig til at beholde den nogle år; man skulle ikke kunne sjakre med den. Men jeg henleder altså den højtærede handelsministers opmærksomhed på dette problem. Det må vi have løst, det kan ikke fortsætte, som det længe er foregået.

Jeg har endnu et par ting. Jeg kan ikke lade være med at tænke på den artikel, som forpagter Rønholt skrev i forrige uge. Det var jo en kolossal godbid for visse blade især her i hovedstaden, og man kunne næsten fristes til at sige: hvor meget har „Social-Demokraten“ betalt ham for at skrive den artikel, for den er vel nok strømmet over af glæde over . . . . . (Afbrydelse) . . . . . ja, jeg kan godt forstå, man bliver lidt ophidset over det, men det er jeg vant til. Det er jo fantastisk, at en forpagter af en af vore større forpagtergårde her på denne frugtbare ø har kunnet få sig selv til at skrive en artikel som den, han her har skrevet. (Afbrydelse: Det var ærligt!). Det var ærligt, siger socialisterne, jeg skal ikke betegne, hvem det er.

Vi er ikke ubekendt med, at der rundt omkring i skatterådene sidder mange dygtige socialdemokrater, som er med til at ligne landboerne, og i mange af skatterådene sidder endda socialistiske formænd. Man skulle tro, at hvis disse mennesker var dygtige nok, måtte de kunne finde frem til de rigtige indtægter, for det er jo et lignings-

spørgsmål. Jeg ved ikke, om forpagter Rønholt vil have, at vi skal have en særbeskatning for landbruget, men det må dog være et ligningsspørgsmål at finde frem til de rigtige indtægter, og i den retning har også de socialistiske skatterådsformænd fået en god hjælp i ligningsinspektørerne. Det må før eller senere høre op, at man beskylder landboerne for at snyde i skat. Efter at vi har set opgørelserne for eengangsskatten, kan man jo gøre op talmæssigt, hvem der har snydt mest, landboerne, byboerne eller andre. Men det har været sådan en godbid for visse socialdemokrater at sige, at landboerne betaler ikke noget i skat, de snyder i skat. Hvis de folk, der nu sidder i skatterådene, ikke har evner, lad os så få nogle dygtigere, sådan at de rigtige indkomster kan komme frem. Det må vi alle være interesseret i, men det er som sagt et ligningsspørgsmål og ikke et særspørgsmål vedrørende landbruget. Vi fik forøvrigt at vide i går, da det ærede medlem hr. Oluf Pedersen forelagde sit forslag, at de faste ejendomsbesiddere på landet svarer ca. 4 pct. i faste ejendomsskatter af det, ejendommene er vurderet til.

Jeg vil gerne til slut sige et par ord om det interessante, der er sket herinde efter det sidste valg, nemlig at retsforbundet er gået frem fra at være et lille parti til at være et parti, der nu tæller 12 medlemmer. Det er ret interessant, fordi vi, der nu har siddet herinde gennem en lang årrække, jo har hørt på deres idealistiske teorier og har lagt mærke til, hvorledes de stiller sig i den praktiske politik, når det drejer sig om at tage standpunkt. Vi har gennem årene lagt mærke til retsforbundets medlemmer herinde. Jeg ved ikke, hvordan de nye vil stille sig, men jeg ønsker, at de ærede medlemmer skal lægge mærke til, hvorledes de stiller sig, om de fortsat vil stille sig, som retsforbundet hidtil har gjort med hensyn til udgifter og indtægter for staten. Retsforbundet mener, at det er en forkert samfundsordning, vi har, og det må man overlade til det at mene. Men under denne forkerte samfundsordning har retsforbundet stemt for alle sociale udgifter, udgifter til de gamle og til invaliderne, til arbejdsløshedsunderstøttelse — praktisk talt alt, ja, mange gange giver retsforbundet overbud og vil give mere. Der er her tale om meget store beløb. Såvidt jeg erindrer, er der tale om et beløb på mellem 1 200 og 1 500 mill. kr., og retsforbundet har stemt for det hele. Kunne man så ikke stille det fundamentale krav, at når retsforbundet gør det under den nuværende samfundsordning, må det også under denne